

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ

Antifa South

ΤΕΥΧΟΣ #01 // 01.19

editorial

ΕΜΕΙΣ, ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Εμείς που γράφουμε και μοιράζουμε αυτό το έντυπο, είμαστε μέλη της αυτόνομης αντιφασιστικής συνέλευσης antifa south.

Μέχρι πρόσφατα, πολλοί και πολλές από εμάς απαρτίζαμε τον αντιφασιστικό πυρήνα γειτονιάς antifa kallithea: Κατά μία έννοια, η ιστορία του πυρήνα αυτού είναι και δική μας ιστορία.

Είμαστε antifa γιατί νιώθουμε στο πετσί μας ότι ο ελληνικός φασισμός καλπάζει γύρω μας απειλητικά. Γιατί έχουμε καταλάβει πως αν δεν οργανωθούμε εναντίων του στη καλύτερη των περιπτώσεων θα μείνουμε απλά με το στόμα ανοιχτό και τα χέρια σταυρωμένα. Στη χειρότερη θα μας πάρει όλους ο διάολος.

Η συνέλευση antifa south είναι ο τρόπος να επικοινωνήσουμε τα λόγια και τις δράσεις μας σε κάποιες από τις «Νότιες» γειτονιές της Αθήνας. Το έντυπο αυτό μοιράζεται χέρι χέρι στους δρόμους και στα σχολεία της Καλλιθέας, του Π. Φαλήρου, της Ν. Σμύρνης και των γύρω περιοχών.

Αν κάτι από αυτά που διάβασες εδώ σου φάνηκε καταφύγιο από την ατομική βλακεία που κυριαρχεί, ή αν απλά θες να μας πεις μια κουβέντα - μη διστάσεις να το κάνεις! Στείλε μας mail εδώ:

antifa.south@gmail.com

ΦΡΕΣΚΑ ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΡΑ

Στέλνεις mail - παίρνεις stuff.

Για περισσότερο υλικό:

antifasouth161.wordpress.com

ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΞΕΠΛΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

1. ΤΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ «ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ» ΡΕ;

Οι 25 ακροδεξιοί του ΟΑΚΑ στον αγώνα της εθνικής με την Εσθονία στα μέσα του Νοέμβρη κατηγορήθηκαν από τα media, τιμωρήθηκαν από την uefa και μπήκαν στο στόχαστρο του εισαγγελέα του Τμήματος Ρατσιστικής Βίας και του υφυπουργού αθλητισμού. Η μόνη κατηγορία που είχαν να αντιμετωπίσουν ήταν για τα καραγκιοζιλίκια με τις ναζιστικές σημαίες και τις γραφικές ναζιστικές χαιρετούρες. Όλοι σε αυτή την όμορφη γωνία των νοτίων βαλκανίων καταδίκασαν τα ναζιστικά κόλπα αλλά κανείς δεν μίλησε για το κάψιμο της τουρκικής σημαίας. Κανείς δεν τους κατηγορήσε για προβοκάτσια. Κατά τη γνώμη μας, το ξέπλυμα που φάγαμε στη μάπα με την πάρτη τους ήταν και παραμένει ένας τρόπος τα media και το κράτος να ρίχνουν την πολιτική γραμμή στους μικρούς και αδασείς φασιστάκους: «Αφήστε τις μετεφηβικές μαλακίες και ασχοληθείτε με τίποτα πιο σοβαρό που να ταιριάζει περισσότερο στην εποχή μας». «Αφήστε τις σβάστικές (who cares παρεμπιπτόντως) και στραφείτε στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους και τις επιδιώξεις της, εκεί μπορείτε να φανείτε πιο χρήσιμοι». Από εκεί μπορούν να αρπάζουν και κανά φράγκο θα συμπληρώσουμε εμείς.

Αριστερά «τα παιδιά» σε μία τρυφερή στιγμή λατρείας.

Δεξιά, τα μισά «παιδιά» το παίζουν ζόρικοι, τα άλλα μισά τραβάνε βίντεο και ένα κοντεύει να αρπάξει μόνο του καίγοντας την τούρκικη σημαία.

Είπαμε, αριστερά τα «παιδιά» είναι «ναζιστές», και δεξιά τα «παιδιά» είναι μια χαρά.

2. ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΠΡΕΣΣ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΓΗ: ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΑΓΑΠΗΣ

Πήρε τ' αυτί μας ότι η Χρυσή Αυγή έκανε τραπέζι στη «λαδόκολα» - εκεί βρίσκονταν επιχειρηματίες, δικηγόροι, μαφία και κάτι παιδαρέλια που παίρνουν μεροκάματο. Στην Καλλιθέα ξέρουμε την φάση στους τοίχους και στους δρόμους. Βέβαια το Kallithea Press μας λέει άλλα· ποστάρει φασιστικά συνθήματα, πατημένα αντιφασιστικά γκραφίτι και αβαντάρει τον βλάκα που κατεβαίνει με την Ελληνική Αυγή. «Αχ και τι καλός είναι ο Τρύφων ο Μπουγάς, αχ και τι φιλόζωος, αχ και τι καλός άνθρωπος, αχ και πόσο υπέρ της δημόσιας τάξης είναι!». Ειδικά αυτό το τελευταίο το είδαμε κιόλας στην τελευταία παρουσία τους που κουβαλάγανε 100 μπάτσους μαζί. Μπουγά κάτσε καλά εδώ είναι Λιθεάκα και νότια πλευρά.

3. ΔΗΛΑΔΗ ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ «ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ»;

Με την πρώτη ματιά η περιπέτεια των δύο παιδιών από την Καλλιθέα που είχαν μείνει μόνα τους στο σπίτι και ξέσπασε φωτιά είναι απλά μια τραγική ιστορία. Αν όμως δεις την ιστορία λίγο πιο προσεκτικά, έχει κι άλλες πτυχές: είναι μια ιστορία υποτίμησης και ταξικού ρατσισμού.

Όλα τα τοπικά μέσα κατηγορούν ουσιαστικά την μάνα των παιδιών· που τα άφησε μόνα στο σπίτι. «Έπρεπε να πάει για δουλειά» μας λένε και τα λόγια τους στάζουν χολή και καχυποψία. Θα «αναλάβει το τμήμα προστασίας ανηλίκων της αστυνομίας» μας λένε λες και πρόκειται για καμιά εγκληματία.

Όποιος όμως έχει βρεθεί σε αντίστοιχη θέση καταλαβαίνει πολύ καλά τι σημαίνει να μεγαλώνεις μόνη σου δυο παιδιά δίχως κανένα στήριγμα, να είσαι μετανάστρια και η επιβίωση και των τριών σας να κρέμεται από μια σκατοδουλειά από την οποία μπορεί πολύ απλά να μη γίνεται να λείψεις.

Δεν είναι η πρώτη φορά. Τα αφεντικά μας και οι κωλοφυλλάδες τους μας κρίνουν πάντα με μεγάλη ευκολία. Όπως και στην περίπτωση της βρεφοκτονίας στη Ν. Σμύρνη, όπως και σε δεκάδες άλλες περιπτώσεις ανά τα χρόνια. Αλλά ξέρουμε καλά ότι αυτή η υποτίμηση ούτε είναι προϊόν κάποιας αφηρημένης ηθικής, ούτε γίνεται κατά λάθος. Είναι η προσπάθεια των αφεντικών μας να μας φορέσουν την ταμπέλα του εγκληματία. Είναι αγνός ταξικός ρατσισμός.

Η περίπτωση του ανυπόμονου πρακτορίσκου Κ. Κατσιφα σχεδόν ξεχάστηκε ήδη. Ωστόσο τέτοια περιστατικά μπορούν να χρησιμοποιηθούν όταν και όπως επιλέξει το ελληνικό κράτος για να δημιουργήσουν ένταση με τις γειτονικές χώρες. Η υπόθεση Κατσιφα ήταν μια υπενθύμιση ότι το ελληνικό κράτος συνεχίζει να διατηρεί ανοικτά όλα του τα μέτωπα, μαζί και το μέτωπο με την Αλβανία. Αυτά όμως είναι πολύ σοβαρά ζητήματα για να τα αποφασίζει ο κάθε Κατσιφας. Τύποι σαν τον Κατσιφα είναι απλά ο πάτος της παρακρατικής πυραμίδας, είναι γραφικοί και αναλώσιμοι· αντίθετα, η εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους καθορίζεται από πολύ ψηλότερα, δεν είναι καθόλου γραφική και είναι πολύ πιο δολοφονική. Ας το κρατήσουμε αυτό στο νου μας.

Φυσικά οι δαιμόνιοι ανταποκριτές του antifa south δε θα μπορούσαν να λείπουν από το χαρμόσυνο γεγονός της κηδείας του εκλιπόντος φασιστάκου. Βρέθηκαν εκεί, τράβηξαν φωτογραφίες, άκουσαν πολλά και διάφορα, και μας μετέφεραν ένα από τα παραδοσιακά μοιρολόγια που τραγουδιόταν κατά τη διάρκεια της κηδείας. Σας το παρουσιάζουμε δίπλα.

Η υπόθεση «νεκρός πράκτορας στην Αλβανία» έχει κι άλλο ψαχνό. Αν ενδιαφέρεσαι, μπορείς να βρεις μια πιο αναλυτική γνώμη στο άρθρο με τίτλο, «Και σκατόψυχος και αναλώσιμος», στην ιστοσελίδα antifascripta.net.

**Βιάστηκε ο
μαλάκας. Εγώ θα
τα πάω
καλύτερα.**

**Βιάστηκε ο
μαλάκας. Καλά, όχι
ότι οι άλλοι θα τα
πάνε καλύτερα.**

Παραδοσιακό Νοτιοαλβανικό Μοιρολόι

Ο Κώστας ήταν παλικάρι
μα είχε και φιλοδοξίες
λαθρεμπόριο με το καντάρι
και πατριωτικές ανησυχίες

Βόρειο Ήπειρο έλεγε
τη Νότια Αλβανία
Κούναγε τη σημαία
με ζέση και λατρεία

στην παρακρατική αλυσίδα
ήταν απλό γρανάζι
ήλπιζε η καταιγίδα
στα ελληνοαλβανικά να πλησιάζει

τότε στην πρώτη τη γραμμή
θα έμπαινε με τα μπούνια
θα βίαζε, θα σκότωνε
θα έσφαζε μιλιούνια

μα μέχρι τότε έπρεπε
υπομονή να κάνει
να κάνει τη δουλίτσα του
δίχως να αρπάζει γιάνι

μα εκτός από φιλόδοξος
ήτανε και μαλάκας
αντί να κάτσει φρόνιμα
το έπαιζε και μάγκας

τώρα τέζα, τα τίναζε
τον έφαγε η μαρμάγκα
έμαθε πλέον να φέρεται
που έκανε και το μάγκα

τί κι αν ονειρευότανε
εκείνος μεγαλεία
στο τάφο του εμφανίστηκαν
μόνο γηροκομεία

και δέκα σίστες βλάκες
με περικεφαλαία (στην κυριολεξία)
που σφίγγονταν οι στρατόκαυλοι
με φάτσα φρικαλέα

πέθανε αναλώσιμος
είπαμε ήταν γρανάζι
έπαψε να 'ναι χρήσιμος
πλέον κανέναν δε νοιάζει

πώς τον έλεγαν άραγε
νομίζω πως Κατσίφα
όχι ότι είμαι βέβαιη
άλλωστε εγώ είμαι antifa

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

2. BOMB THE CITY: ANTIFA ZONE

Antifa South +

Νέα Σμύρνη Antinazi

Υπόγεια Διάβαση Συγγρού

Νοέμβρης '18

Εξήντα σπρέι, ογδόντα αντιφασίστες και αντιφασίστριες, πενήντα μέτρα και βάλε, όσοι βάφουν κάτω, όλοι οι υπόλοιποι πάνω, να 'μαστε γρήγοροι-αλλά όχι βιαστικοί, προσοχή στα περιγράμματα, σβελτάδα στα γεμίσματα, ένας ντελιβεράς με σηκωμένη γροθιά, η υπόγεια διάβαση ντουμανιάζει από τα σπρέι, οι επιβάτες των λεωφορείων κοιτάνε, δυο πιτσιρικάδες την κοπανάνε από το φροντιστήριο κι έρχονται μαζί μας «και μεις antifa είμαστε», αστέρια, τρίτελα και antifa σημαίες, «η Νέα Σμύρνη ξέρει από προσφυγιά», οι φασίστες ψυχολογικά, «η Καλλιθέα είναι antifa», μικρή διαδήλωση μέχρι την πλατεία και μετά σπάμε, οι τοίχοι μιλάνε τη γλώσσα μας, η πόλη γίνεται δική μας...

Τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, ο Κατσιφας, η διάλυση της Μέσης Ανατολής, η αναδιάρθρωση των πολιτικών δημόσιας τάξης, η διάλυση του πολιτικού συστήματος, η επιστράτευση των παρακρατικών μηχανισμών στο πλευρό του κράτους, ο αντιτουρκικός ρατσισμός υπήρξαν όλα τους κομβικά επεισόδια των τελευταίων 10 χρόνων. Αλλά, όχι μόνον για τους φασίστες.

Εξαιτίας της θέσης απ' την οποία είμαστε αναγκασμένοι να αντιμετωπίζουμε αυτόν τον κόσμο, χιλιάδες εργάτες κι εργάτριες, τμήματα του νέου πολυεθνικού προλεταριάτου, αρνηθήκαμε να το βουλώσουμε. Στις δουλειές και στις γειτονιές μας, στα γήπεδα και στα σχολεία, ανακαλύψαμε νέους εχθρούς και τους στριμώξαμε στη γωνία. Κυρίως όμως γνωριστήκαμε αναμεταξύ μας, εφεύραμε καινούριους τρόπους να πολεμάμε, γεννήσαμε νέες εμπόλεμες γλώσσες. Κοντολογίς φτιάξαμε και χρησιμοποιήσαμε νέα εργαλεία για τις ανάγκες του ταξικού πολέμου στο σήμερα.

Νιώθουμε και είμαστε κομμάτια μιας κοινωνίας που αλλάζει.

Μιλάμε και δρούμε από τη σκοπιά της νέας εργατικής τάξης.

Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι δεν είμαστε μόνοι, δεν είμαστε μόνες.

Είναι από κει που παίρνουμε δύναμη και συνεχίζουμε, στις καρδιές και στα μυαλά.

2. BEAT THE BASTARDS ANTIFA MOTO ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Antifa South

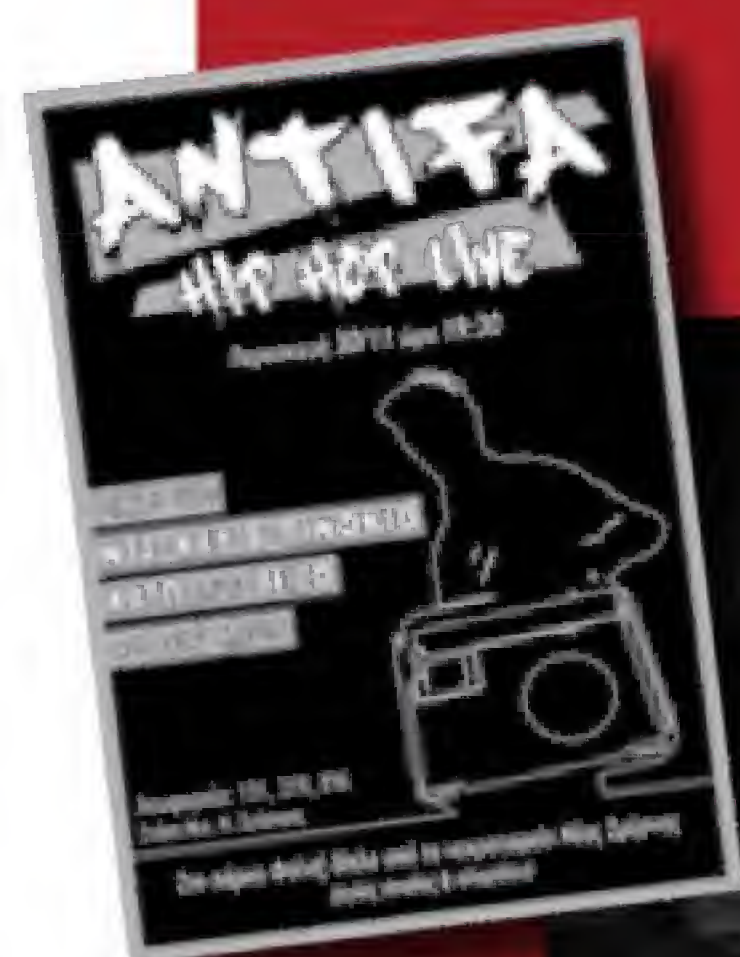
Καλλιθέα, Νέα Σμύρνη

Γενάρης '19

Antifa South // Πάρκο Φοίνιξ
Νέα Σμύρνη // Δεκέμβρης '18

Ακόμα και το πιο απόμακρο πάρκο της πόλης μπορεί να μεταμορφωθεί σ' ένα μικρό παλλόμενο σύμπαν. Αρκεί να υπάρχουν άνθρωποι που κοιτάζουν τις γειτονιές τους μ' ένα ειδικό βλέμμα – όχι σαν κουκίδες σ' ένα χάρτη, αλλά σαν πεδία μιας υπόγειας μάχης. Όταν ραπάρουμε το βράδυ στα πάρκα, δε μιλάμε μονάχα για τις ζωές, τους φόβους και τις αγάπες μας. Την ίδια στιγμή κάνουμε δικό μας το έδαφος. Κι έτσι αποδεικνύουμε ξανά και ξανά ότι το στοίχημα παραμένει ανοιχτό: οι γειτονιές δεν ανήκουν στους μπάτσους, στους φασίστες και στους φίλους τους. Οι γειτονιές ανήκουν στην πολυεθνική μητροπολιτική νεολαία, στα παιδιά που δουλεύουν για τρεις κι εξήντα, στις φρικαρισμένες εργάτριες, στους μετανάστες και στους «αλήτες». Το antifa live δίπλα απ' το νεκροταφείο της Νέας Σμύρνης ήταν μια τρανή απόδειξη αυτής της διαπίστωσης. Δεν είναι η πρώτη, δε θα είναι η τελευταία.

«Το γκραφίτι είναι ένας τρόπος απόκτησης κύρους σε μια κοινωνία, όπου έχεις ταυτότητα, μόνον όταν έχεις ιδιοκτησία». / «Ξεκινούσες απ' το δρόμο σου και συνέχιζες στα λεωφορεία. Κατακτάς τη γειτονιά σου, ύστερα κατακτάς το λεωφορείο σου, ύστερα κατακτάς το δήμο σου, ύστερα κατακτάς όλη την πόλη». / «Το γκραφίτι αποτελούσε μια μόνιμη διέξοδο για να εκτονώσουν την εκρηκτική, ανέμελη ενέργειά τους, ήταν μια κληρονομιά που έπρεπε να συνεχίσουν, ένα μέλλον στο οποίο έπρεπε να εισβάλλουν. Ξέραμε ότι δεν ξεκινούσε με μας και δεν τελείωνε με μας».

Τα αποσπάσματα είναι από το κείμενο Γκραφίτι: Το στυλ ως ανυπακοή – συγγραφέας τους ο Jeff Chang. Βρείτε το κείμενο στην εκδόσάρα Bring The Noise, Δεκαπέντε κείμενα για το χιπ-χοπ!

Το βαγόνι του ηλεκτρικού βράφηκε με την υπογραφή μας στις αρχές του Δεκέμβρη του 2018 κι είναι ακόμη στη γύρα!

Όπως και για το Wholecar έτσι και για όλα τα προηγούμενα, μπορείς να βρεις απολαυστικό υλικό στο κανάλι μας στο youtube. Ψάξου.

4. BOMB THE CITY: ANTIFA WHOLECAR

Antifa South // Δεκέμβρης '18

Όταν οι υπολογιστές ήταν γυναίκες

Είπαν τότε στον ENIAC να λύσει ένα δύσκολο πρόβλημα, για το οποίο ένας εκπαιδευμένος άνδρας θα χρειαζόταν να δουλέψει μερικές εβδομάδες. Ο ENIAC το έκανε αυτό σε 15 δευτερόλεπτα.

Ο ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Computer, Ηλεκτρονικός αριθμητικός ολοκληρωτής και υπολογιστής) υπήρξε ο πρώτος ηλεκτρονικός υπολογιστής που κατασκευάστηκε στην Αμερική. Έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή του κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Ο λόγος πίσω απ' την εφεύρεσή του υπήρξε η αυτοματοποίηση της βαλλιστικής, η αυτοματοποίηση δηλαδή του τρόπου με τον οποίο οι σφαίρες θα μπορούσαν να φτάσουν με μεγαλύτερη ακρίβεια στο στόχο τους. Τα 15 δευτερόλεπτα που έφτασε να χρειάζεται ο ENIAC για να δώσει την απάντησή του σε μια σύνθετη ερώτηση χαιρετίστηκαν ως «πρόοδος της επιστήμης». Μόνο που, όπως γνωρίζει πολύ καλά όποιος κι όποια τυχαίνει να εργάζεται, τέτοια θαύματα είναι χτισμένα πάνω στην εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας. Πίσω απ' τα 15 δευτερόλεπτα του ENIAC περισσότερες από εκατό γυναίκες εργάζονταν για χρόνια στον τομέα του υπολογισμού και του προγραμματισμού. Δουλειά τους ήταν να κάνουν πολλαπλούς υπολογισμούς ατομικά, το συνολικό αποτέλεσμα των οποίων, οδηγούσε στην απάντηση μιας πολύπλοκης μαθηματικής ερώτησης. Μια γυναίκα που είχε εργαστεί το 1942 σ' αυτό το κομμάτι περιέγραφε τη δουλειά της ως εξής:

ση γίνεται όταν παίρνεις τη διαδρομή μιας σφαίρας, από τη στιγμή που εκτοξεύεται από το στόμιο του όπλου μέχρι τη στιγμή που φτάνει στο έδαφος. Είναι μια πολύ περίπλοκη εξίσωση. Έχει περίπου δεκαπέντε πολλαπλασιασμούς και μια τετραγωνική ρίζα και δεν ξέρω γω τι άλλο. Πρέπει να εντοπίζει τη σφαίρα σε κάθε δέκατο του δευτερολέπτου [...]

Η ανάθεση της υπολογιστικής εργασίας σχεδόν αποκλειστικά σε γυναίκες δεν έγινε «κατά τύχη». Η υποχρεωτική στράτευση των ανδρών στα πεδία των μαχών του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, «άνοιξε» διάφορα επαγγέλματα που μέχρι πρότινος μονοπωλούνταν από άντρες. Ειδικά στον τομέα του υπολογισμού (computer ονομαζόταν αρχικά ο άνθρωπος που έκανε υπολογισμούς) οι γυναίκες θεωρήθηκαν ιδανικές, ακριβώς επειδή η «φύση» τους, δηλαδή η θέση που τις επεφύλασσε ο καπιταλιστικός καταμερισμός της εργασίας, ταίριαζε πλήρως με τις νέες ανάγκες της εποχής. Το εργατικό δυναμικό που φτιάχτηκε μέσα στον πόλεμο έπρεπε να δουλεύει φθηνά κι υπάκουα. Οι γυναίκες εργάτριες ήταν ιδανικές γι' αυτόν το ρόλο. Το «αδύναμο φύλο», όπως ονομάστηκαν υποτιμητικά, ήταν ένας χαρακτηρισμός που επικύρωνε την κατώτερή τους θέση μέσα στην κοινωνία, την εργασία, την οικογένεια.

Δεν είχα ακούσει ποτέ περί αριθμητικής ολοκλήρωσης [...] Αριθμητική ολοκλήρω-

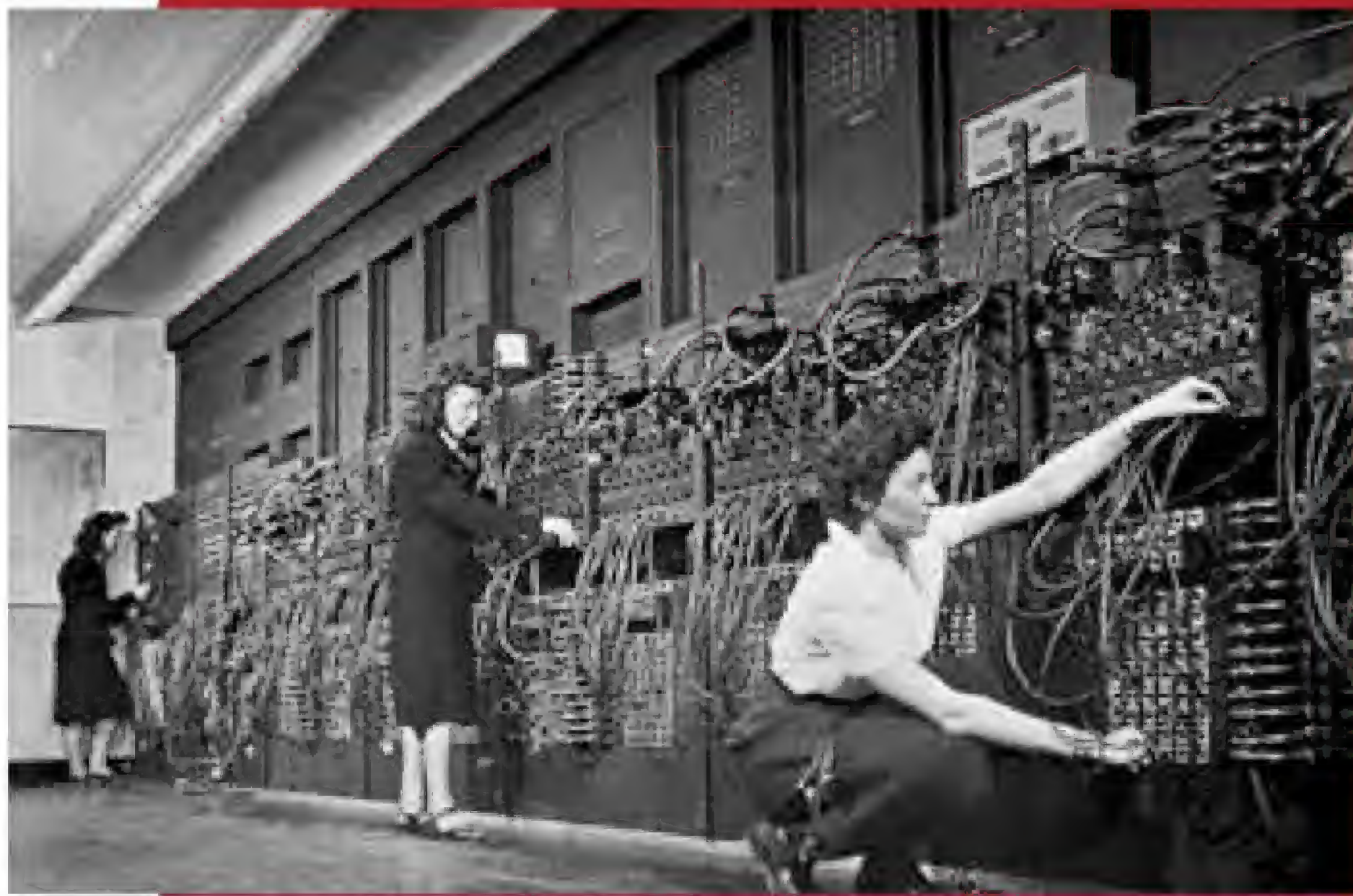
Η υπολογιστική εργασία των γυναικών, θεωρήθηκε στην ουσία ως προέκταση του κοινωνικού τους ρόλου. Με τον ίδιο τρόπο που οι γυναίκες «είχαν μάθει» να είναι «ανθεκτικές», «υπάκουες», «υπομονετικές» «προσεκτικές», «ακριβείς» μέσα στο σπίτι, έτσι όφειλαν να είναι «προσηλωμένες», «παραγωγικές», «ακούρασες» και «λεπτολόγες» στη δουλειά. Στο τέλος τέλος αυτές οι ιδιότητες (της υπακοής, της προσήλωσης κλπ) επιβλήθηκαν τόσο έντονα στις γυναίκες εργάτριες που έγιναν συνώνυμες της «γυναικείας φύσης». Στην περίπτωση του ENIAC αυτή η «γυναικεία φύση» επιστρατεύτηκε με κάθε διαθέσιμο τρόπο, κυρίως όμως απλήρωτα ή κακοπληρωμένα, προκειμένου να έρθουν σε πέρας ένα κάρο σύνθετες υπολογιστικές εργασίες. Υπήρξε μια κλασική περίπτωση, όπου το κεφάλαιο πάτησε πάνω στις προϋπάρχουσες κοινωνικές διακρίσεις ενάντια στο γυναικείο φύλο, εντάσσοντάς τες στο νέο

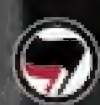
περιβάλλον εργασίας. Οι εκατοντάδες γυναίκες που εργάστηκαν για τη δημιουργία του ENIAC, ήταν μια μικρογραφία μιας ευρύτερης κοινωνικής διαδικασίας. Οι γυναίκες «έβγαιναν απ' τη σκλαβιά του νοικοκυριού» μόνο και μόνο για να σκλαβωθούν εκ νέου μέσα στο εργοστάσιο. Οι εργασίες που εκτελούσαν λειδοροούνταν ως «απλές», «εύκολες» και «ελαφριές», έτσι ώστε ο έλεγχος και η εκμετάλλευσή τους να είναι κατά το δυνατόν πιο αποτελεσματικός.

Στην περίπτωση του ENIAC η γυναίκα-υπολογιστής μετατράπηκε σύντομα σε μηχανή-υπολογιστή. Από το 1945-6 και μετά ο υπολογισμός γινόταν σχεδόν αποκλειστικά από computers. Οι γυναίκες πίσω από τη μηχανή αποκρύφτηκαν οριστικά, με ένα τρόπο εξόχως συμβολικό: η εργασία τους είχε μετατραπεί σε αόρατη εργασία.

Ο Herman Goldstine (1913-2004) μαθηματικός και ένας από τους πρώτους μηχανικούς υπολογιστών, ο οποίος αργότερα έκανε καριέρα στην IBM, ήταν παρών στη διαδικασία που οδήγησε στην εφεύρεση του ENIAC. Αναφερόμενος στην υπολογιστική εργασία, η οποία όπως είπαμε, είχε ανατεθεί αποκλειστικά σε γυναίκες, έλεγε τα εξής: «Ο υπολογισμός είναι υπο-ανθρώπινη εργασία, καθώς επικαλείται ελάχιστες από τις πολλαπλές ικανότητες του ανθρώπου [...]». Κατά τη γνώμη του κ. Goldstine τα πράγματα ήταν απλά: οι άντρες μηχανικοί ήταν αρμόδιοι για τις σύνθετες διανοητικές εργασίες, και η «πλέμπα», οι «γυναίκες» έπρεπε να επιφορτιστούν με τα χαμαλίκια, τη δουλειά που κανείς δε θέλει να κάνει. Οι γυναίκες – εργάτριες, στο μυαλό του κ. Goldstine, ήταν κατώτεροι άνθρωποι, ήταν «υπάνθρωποι». Ότι τέτοιες γνώμες αναπτύσσονταν κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου από τη μεριά των «πολέμιων του ναζισμού» έχει ασφαλώς τη σημασία του. Μας δείχνει το είδος της δημοκρατίας που επικράτησε στο δυτικό κόσμο, έπειτα από τη νίκη ενάντια στο ναζισμό.

*Όλα τα στοιχεία προέρχονται από το Jennifer S. Light, Όταν οι υπολογιστές ήταν γυναίκες, 1999. Περιλαμβάνεται στην ανθολογία κειμένων με γενικό τίτλο Ιστορίες της Τεχνολογίας του Εικοστού Αιώνα, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, 2013

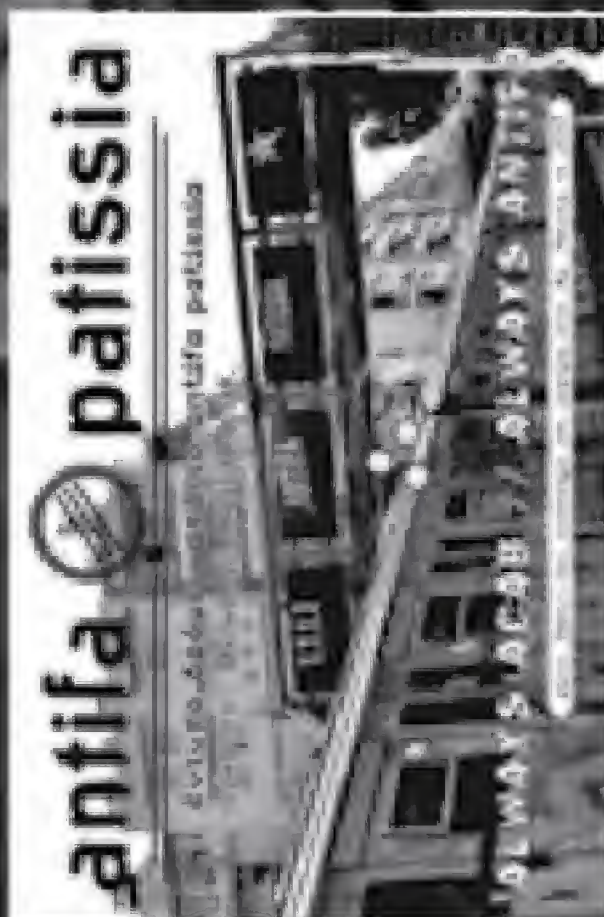
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΦΑ

Είμαστε εδώ, σε κάθε στενό αυτής της πόλης, σε κάθε πάρκο και πλατεία της. Της δίνουμε ζωή κάθε μέρα. Μαθήτριες και μητέρες. Άνεργες και εργαζόμενες. Είμαστε γυναίκες, αλλά αυτός ο χαρακτηρισμός δεν είναι αρκετός. Κάποιες χώνουμε ρίμες ή φτιάχνουμε μουσικές. Κάποιες από μας γεμίζουμε τους τοίχους με χρώματα και συνθήματα που δεν αρέσουν στους γείτονες. Δεν έχουμε όλες μπλε ταυτότητα. Όμως όλες φτύνουμε τους ρατσιστές συμμαθητές μας με περιφρόνηση. Μερικές φοράμε φαρδιά και φόρμες κι άλλες μίνι φούστες. Κάποιες ερωτευόμαστε γυναίκες. Ακούμε πανκ και διεκδικούμε χώρο στο πόνγκο, όσο κι αν μας σπρώχνουν. Όπως μας σπρώχνουν έξω από τις πλατείες μας μπάτσοι, δήμαρχοι και μικροαστοί. Ξέρουν και ξέρουμε ότι εμείς θα είμαστε εκεί, γιατί είναι οι ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ πλατείες, οι δικοί μας δρόμοι, οι δικές μας γειτονιές. Το ότι είμαστε γυναίκες δεν είναι αδυναμία, αλλά η δύναμή μας. Νιώθουμε περήφανες για τις φίλες μας που μιλάνε, υπάρχουν, και διεκδικούν χώρο στη γειτονιά με το δικό τους τρόπο. Όπως και για τις φίλες που τα βάζουν με τους φασίστες. Κάποιες δε γνωριζόμαστε ακόμα μεταξύ μας αλλά περιμένουμε να βρεθούμε. Ξέρουμε τη δύναμή μας όταν είμαστε μαζί, κι αυτό μας δίνει θάρρος. Γιατί έχουμε χίλια πρόσωπα, αλλά ένα κοινό χαρακτηριστικό: Είμαστε όλες ΑΝΤΙΦΑ!

always acab
always antifa

It's the sound of the metropolis:

Antifa Patissia // Τεύχος 01 // Οκτώβρης-Νοέμβρης '18

«Να γεμίσει κάθε πλατεία με Bluetooth ηχεία!» // «Γύρω από το ηχείο, εμείς με τις πολυεθνικές μας παρέες, μοιραζόμαστε ζόρια και χαρές της καθημερινότητας, με τις μουσικές και την κουλτούρα μας. Κι απέναντί μας, οι ρουφιάνοι γείτονες, οι ρατσιστές με τα σχόλιά τους, οι φασίστες και οι ΔΙ.ΑΣ να μας εξακριβώνουν. Η ένταση, οι μουσικές και οι στίχοι που βγαίνουν απ' αυτά τα ηχειάκια είναι η δήλωση ότι ή ζωή στις πλατείες και στα πάρκα ρυθμίζεται από εμάς, για εμάς. Άλλος ένας τρόπος να βρισκόμαστε και να γινόμαστε λιγότερο αόρατοι. Να γεμίσει κάθε πλατεία με Bluetooth ηχεία!»

Antifa Xalandri // Τεύχος 16 // Οκτώβρης-Νοέμβρης '18

«Αυτό είναι το βασικό διακύβευμα του νέου ελληνικού φασισμού. Τα χίλια του πρόσωπα παλεύουν με νύχια και με δόντια για να επικρατεί η απαραίτητη ηρεμία εκεί που κατά τα άλλα εξελίσσεται ένας πόλεμος. Σε μια κοινωνία που όλο και περισσότερο χωρίζεται στη μέση, η μία πλευρά αρχίζει και περισσεύει. Αυτή η πλευρά θα τρώει στρατόπεδα συγκέντρωσης, μείωση μισθών, εξακριβώσεις στους δρόμους, μπάτσους στις γειτονιές, και από πίσω ναζί για να λουφάζει ενώ όλη αυτή η διαδικασία θα έχει πάντα κρατική επίβλεψη.»

Antifa Nea Ionia // Τεύχος 13 // Οκτώβρης-Νοέμβρης '18

«Υπάρχουν οπαδοί-υπάλληλοι του εκάστοτε προέδρου, έτοιμοι να κάνουν τη βρώμικη δουλειά του. Νταβατζιλίκια και προστασία, μπραβιλίκια και πόρτα σε νυχτερινά μαγαζιά, ρουφιάνεμα, βέρια, πάρε δώσε με μαφίες, επιθέσεις σε όσους αντιστέκονται και δεν συμμορφώνονται με τα πλάνα του εκάστοτε αφεντικού. Υπάρχουν όμως και οπαδοί που γνωρίζουν συνειδητά ή εμπειρικά -από ένστικτο- ότι ο ταξικός πόλεμος διεξάγεται και μέσα στο γήπεδο. Που δεν γλύφουν και δεν προσκυνάνε κανέναν πρόεδρο. Που μισούν την αστυνομία και τους μπάτσους. Που δείχνουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στα πιο αδύναμα κομμάτια της τάξης μας. Οπαδοί με συνείδηση ενάντια σε φασίστες, μαφία και αφεντικά εντός και εκτός γηπέδου. Οπαδοί που έχουν το «no politica» χεσμένο.»

Antifa ~~X~~ Punks

Κομμάτι χτυπημένο σε Λύκειο της Καλλιθέας.

Μέσα στην τρέλα που ζούμε όλη μέρα
και στην σαπίλα που υπάρχει στον αέρα
η δύναμη μας θα είναι η παρέα
σχέσεις που χτίσαμε μέρα με τη μέρα

Και όσο η νύχτα θα απλώνει νιώθω δυνατός
αγάπη με δόσεις μην μου δίνεις δεν είμαι εγώ αυτός
που θα πουλάς και θα αγοράζεις δεν είμαι πια νεκρός
στην τρικυμία της ζωής σας θα είμαι ναυαγός

Και δεν τελειώνει η φαντασία γιατί πάλι νοσταλγώ
ήταν στιγμές που είχαν ουσία ποτέ δεν τις ξεχνώ
graffiti μπύρες στην πλατεία χαραγμένες στο μυαλό
δρόμο ζωή της αλητείας τα ζήσαμε εδώ

Μέσα στην τρέλα
Concordia